

illustrationer fra middelalderen fra Bayeux-tapetet, hvor man mener dette er forløberen for den Irske Ulvehund vi kender i dag.

DEN IRSKE ULVEHUNDS HISTORIE

Den irske ulvehund er en af de hunderacer, der nærmest bærer sin historie i kroppen: høj som en kæmpe, rolig som en kriger i hvile og omgærdet af både myter og dokumenteret storhed. I Irland er den ikke bare en hund – den er et symbol.

Romerriget møder kelterne

Selvom racens nøjagtige forfædre forsvinder i historiens tåger, ved vi, at store mynder fulgte de keltiske folk, længe før de slog sig ned i Irland. Og deres ry bredte sig hurtigt. Den første klare skriftlige kilde kommer fra år 391 e.Kr., hvor den romerske konsul Quintus Aurelius Symmachus takkede sin bror for en gave: syv "canes Scotici" – de enorme irske hunde, romerne kendte som "skotske", fordi de kaldte irerne for Scotti. Symmachus fortalte begejstret, at hele Rom stimlede sammen for at se de imponerende dyr, som folk troede måtte være bragt frem i jernbure.

De irske kæmper havde altså allerede dengang en næsten mytisk status – stærke nok til at optræde i arenaen og fremmedartede nok til at vække ærefrygt.

Helte, sagn og hunde med ærestitler

I de irske middelaldertekster – baseret på langt ældre mundtlige traditioner – er hunden en af de højeste statusfigurer. Ordet cú, "hund", blev endda brugt som ærestitel for krigere.

Cú Chulainn – den mest berømte "hund"

Ifølge sagnet dræbte den unge Setanta smeden Culanns voldsomme vagthund i selvforsvar. For at gøre skaden god tilbød drengen selv at vogte huset, indtil en ny hund var optrænet. Og sådan blev han til Cú Chulainn – "Culanns Hund" – en af Irlands største helte.

Fionn mac Cumhaill og de magiske hunde

I en anden fortælling har krigerhøvdingen Fionn mac Cumhaill to trofaste hunde, Bran og Sceólan, som ifølge myten er mennesker forvandlet til hunde gennem trolddom. Historien afspejler, hvor dybt hunden var vævet ind i den irske kultur: loyal, ærefuld og nærmest sjælelig.

Kongegaver, prestige og jagt

I middelalderen blev irske ulvehunde så prestigefyldte, at de ofte blev brugt som diplomatiske gaver. Herskere i bl.a. Danmark, Sverige, Frankrig og Spanien modtog dem – og endda stormogulen i Indien og persiske shaher fik eksemplarer, ofte med sølvhalsbånd som tegn på deres værdi.

Disse hunde blev brugt til storvildtjagt – særligt mod hjorte, vildsvin og de ulve, der hærgede Irland. Det var deres effektivitet mod ulvene, der gav racen sit moderne navn: wolfhound.

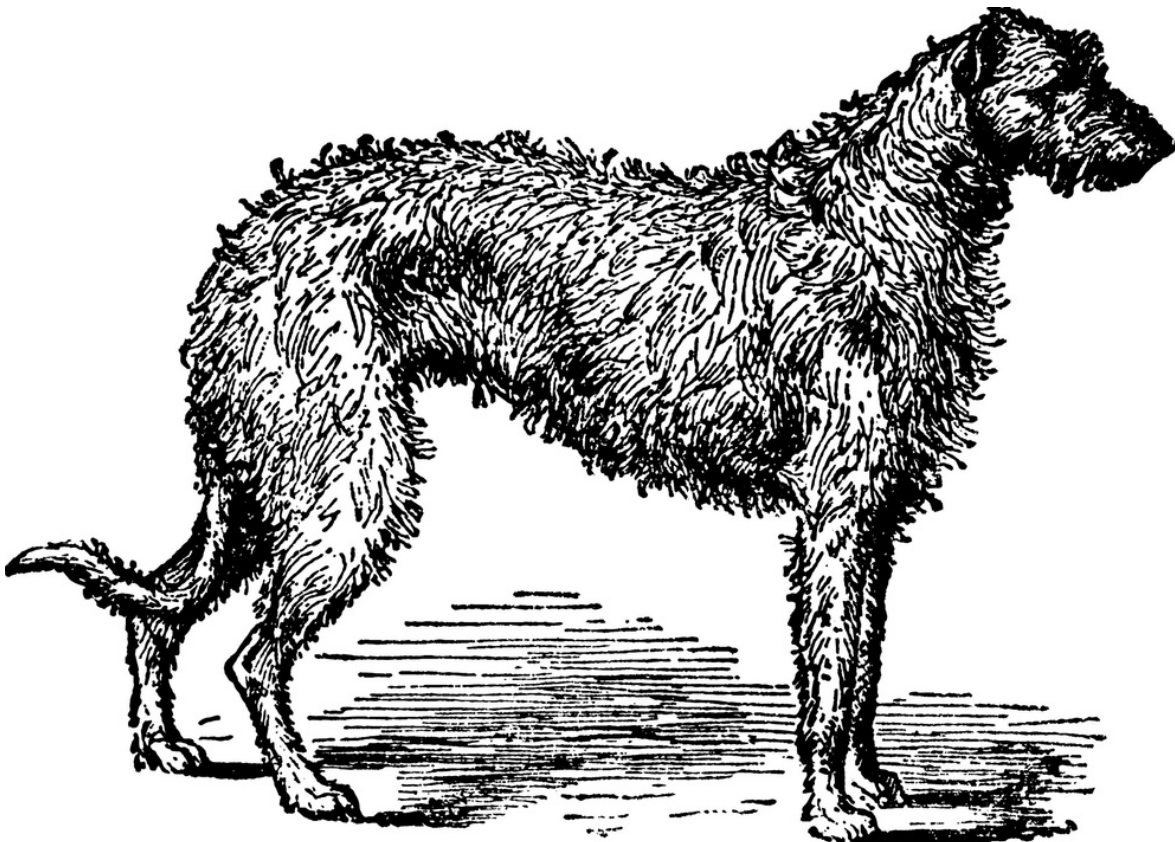
Under pres: Da ulvene forsvandt

Racens egne evner truede den. Da ulvene i Irland blev udryddet i slutningen af 1700-tallet, mistede hunden sin vigtigste opgave. Samtidig blev så mange hunde sendt til udlandet, at bestanden hjemme i Irland blev kritisk lav.

Situationen var så alvorlig, at Cromwells administration i 1652 indførte et forbud mod eksport af ulvehunde – man havde simpelthen ikke råd til at undvære dem, mens ulvene endnu fandtes.

Næsten væk – og bragt tilbage

Ved 1800-tallet var racen nærmest forsvundet. Det var den skotske officer George Augustus Graham, der tog sagen i egen hånd. Han opsporede de sidste eksemplarer og genskabte racens type ved at krydse dem med bl.a. skotsk hjortehund, grand danois og borzoi. Resultatet blev den hund, vi kender i dag: en majestætisk kæmpe med et mildt sind og en historie, der rækker fra romerske arenaer til irske myter.

Thomas Bewick (1790) Thomas Bewick var en berømt gravør, og hans træsnit fra 1790 er en af de vigtigste kilder til, hvordan ulvehunden så ud, før den næsten uddøde. Hans illustration viser en hund, der er kraftigere end en hjortehund, men mere "vild" i udtrykket end den moderne udstillingshund. Det er en nøglekilde, som Kaptajn Graham brugte i sit rekonstruktionsarbejde.